

בעזהש"ת

לחזות בנועם

◆ מאמר ◆

**הסוד של "אלול" הוא לחזק את עצמו
תמיד בכל מצב שעובר על האדם**

מאמרים ופנינים על פרשת השבוע ומועדי השנה
לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו מתוך מעינות
דברי קודשו של הרה"ק מוהר"ר נתן מברסלב זצוק"ל
בספה"ק ליקוטי הלבנות

גליון ד' . פרשת שופטים
ימי אלול . תשפ"ג

יו"ל על-ידי חברת נועם ה' החסידי ברסלב ירושלים עיה"ק

האם אפשר לבד ע"י עבודות עצמו לזכות להתקרב להשי"ת
או שצריכים דווקא עזר מהצדיקים הגדוליםג
מה נוגע לכל אחד החיזוק שנתן הכהן לפני שיוצאים למלחמהג
מה העצה כשאתה נכנס לעבודת ה' ומתחילים לעבור עליך כל מיני התרחקותד
מה הפשט במה שכתוב בספרי הקבלה "תכלית הידיעה שלא נדע"ו
איך אפשר לקבל מן הצדיקים, הרי אנחנו רחוקים מאוד מדבריהםז
מה העמקות של הרמז שמובא בספרי הקבלה שאלול ר"ת אני לדודי ודודי ליט
"עיקר כלל ויסוד שהכול תלוי בו"י
מה הסוד שהצדיקים זכו למדרגות גדולות האם משום שנולדו
עם נשמה מיוחדת או שהיו בעלי כשרונות מיוחדיםיא
איך אפשר לצאת מהמצב שאני נמצא, הרי כל כך הרבה זמן אני מורגל למצב שלייב
יש "סוד" שאם האדם יעשה זאת בוודאי יזכה לתשובה שלימהיג
פניניםיח, יד

ניצוצות אור מתוך המאמר

וְזֶה עֵקֶר הַכֹּלל וְהַיְסוּד בְּעִבּוּדַת ה' שֶׁהַכֹּלל הַלְלוּי
בו, לְבָלִי לְפָל בְּדַעְתּוֹ לְעוֹלָם אֵף אִם יַעֲבֹר עָלַי
מָה, וְכָל הַצְדִּיקִים שֶׁהָיוּ מִיְמוֹת עוֹלָם שָׂזְכוּ לְמָה
שָׂזְכוּ אֲשֶׁרֵי לָהֶם אֲשֶׁרֵי חֶלְקָם, כֵּלָם לֹא פָּאוּ
לְשִׁלְמוֹתָם כִּי אִם עַל-יְדֵי בְּחִינָה זו עַל-יְדֵי שְׁלֹא
הָיוּ מִיֵּאֲשִׁין עֲצָמָן לְעוֹלָם

וזאת למודעי כי הקטעים נלקטו מתוך דבריו הקד' והם לשונו
הק' בלי שינוי, ורק לפעמים נוספו מילה או שניים להסביר קשרי
הדברים והכל לפי קוצר המשיג, ושגיאות מי יבין, והרוצה לראות
הדברים כסדר ולהרחיב הבנתו ייקחנו מתוך הספ"ק ליקוטי הלכות.

לכל הערה הארה תגובה או הצעה נא לפנות ל:
lb1877300@gmail.com

וכן ניתן להקדיש הגליון להצלחה ולישועה בכתובת הנ"ל
להרשמה לקבלת הגליון השבועי יש לשלוח בקשה לכתובת הנ"ל

נסדר ונדפס ע"י:

מאמר אמרי נועם

עיקר התחזקות לאחוז עצמו בכל מצב שהוא הוא ע"י אמונה

הצדיקים האמיתיים יכולים להכניס בנו אמונה בשלימות באופן של נעימות וחיות נפלאה הממתיק את כל היסורים וכל הנסיונות - אמונה שייכת מהדרגה הכי נמוכה לדרגה הכי גבוהה - היצה"ר מאיים ומפחיד את האדם מאוד, והעיקר שלא יתפחד כלל - מאחר שיש להאדם אמונה חזקה, בודאי ינצח כל המלחמות וסוף כל סוף ישוב לה' יתברך באמת.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֱתֶם קָרְבִים הַיּוֹם לְמַלְחָמָה עַל אִיבֵיכֶם אֵל יִרְךָ לְבַבְכֶם
אֵל תִּירְאוּ וְאֵל תַּחֲפוּזוּ וְאֵל תַּעֲרִצוּ מִפְּנֵיהֶם (דברים כ"ג). ופ"י רש"י (ד"ס שְׁמַע
יִשְׂרָאֵל) אֶפְלוּ אֵין צָכֶם זְכוּת אֶלָּא קָרִיאת שְׁמַע צְלָזָה, פְּדַאי אֶפְסֵי שְׁיֹשִׁיעַ אֶתְכֶם.

צריך רבי גדול מאוד לזכות על ידו להשיג
השגות אלקות

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (תורה ל') וז"ל השגות אלקות, אי אפשר להשיג, כי אם על-ידי צמצומים רבים, משכך עליון לשכל תחתון, כמו שאנו רואים בחוש שאי אפשר להשיג שכל גדול, כי אם על-ידי התלבשות בשכל התחתון... וצריך כל אחד לבקש מאד מלמד הגון פְּזָה, שיוכל להסביר ולהבין אותו שכל עליון וגדול פְּזָה, דְּהֵינּוּ הַשְּׁגוֹת אֶלְקוֹת, כי צריך לְזָה רְבִי גְדוֹל מְאֹד מְאֹד עַכ"ל הַק' עי"ש באריכות.

עיקר המלחמה בזה העולם הוא מלחמת היצר

ובליקוטי הלכות (הל' גילוח הל' ג') מבאר לפ"ז וזה בחינת מה שְהִיָה הפהן מזהיר את העם פְּשֹנְכִסוּ לְמִלְחָמָה (דברים כ, ג) "שְמַע יִשְרָאֵל אֲתֶם קְרִבִים הַיּוֹם לְמִלְחָמָה עַל אֲבִיבְכֶם אֵל יִרְךָ לְבַבְכֶם" וכו', וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (סוטה מב.) אֲפִילוּ אֵין בְּכֶם זְכוּת אֶלָּא מָה שְׁאַתֶּם אֹמְרִים בְּכָל יוֹם 'שְמַע יִשְרָאֵל', אֲתֶם רְאוּיִים לְנִצַּח אֶת אֲוִיבְכֶם' וכו', כִּי כָּל הַמִּלְחָמוֹת שֶׁבְעוֹלָם מְרַמְזִין עֵקֶר עַל מִלְחַמַּת הַיִּצָר הָרַע, כִּי אֲפִילוּ הַמִּלְחָמוֹת שֵׁישׁ לְאָדָם בְּגִשְׁמִיּוֹת עִם שׁוֹנְאִים וְאוֹיְבִים, הַכֹּל הוּא בְּחִינַת מִלְחָמוֹת הַיִּצָר הָרַע, כְּמוֹ שְׁאַמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (סנהדרין קג.) "כְּשֵׁישׁ לְאָדָם צָרִים לְמַטָּה, כִּן יֵשׁ לוֹ צָרִים לְמַעְלָה", וְעַל כֵּן עֵקֶר הַמִּלְחָמָה הוּא מִלְחַמַּת הַיִּצָר הָרַע.

מי שיש לו אמונה חזקה אינו מפחד משום ניסיון ומלחמת היצר

וְזֶה שְׁהִיָה הַפֶּהן קִדָּם שֶׁנִּכְנְסוּ לְמִלְחַמַּת ה', לְנִצַּח אֶת הָאוֹיְבִים וְהַסְטָרָא אַחְרָא שְׁסָבִיב הַקְדָּשָׁה סָבִיב אַרְץ יִשְרָאֵל, שֶׁהֵם כָּלֵל כָּל הַשׁוֹנְאִים הַמוֹנְעִים וְהַמַּעֲכָבִים מִדְּבָרִים שֶׁבְקִדְשָׁהּ, וְכַשְׁאָדָם נִכְנָס לְהִלָּחֵם עִמָּהֶם אֲזִי הוּא בְּסַפְנָה גְדוּלָה חַס וְשְׁלוֹם, כִּי מִתְעוֹרֵר עָלָיו כְּמָה קְטְרוּגִים חַס וְשְׁלוֹם וְרוֹצִים לְהַפִּיל אוֹתוֹ מִעֲבוּדָתוֹ לְגַמְרֵי חַס וְשְׁלוֹם, וְזֶהוּ עֵקֶר הַמִּלְחָמָה שֶׁצָּרִיךְ לְהַתְחַזֵּק לְעַמּוֹד עַל רִגְלָיו לְבַל יִפֹּל מִעֲבוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ חַס וְשְׁלוֹם, וְאֲזִי בְּנִדְאֵי יִזְכֶּה לְנִצְחָם וּלְשִׁבְרָם וּלְבִטְלָם, אֲבָל בְּמָה יִהְיֶה בְּטָחוֹנוֹ חֲזַק שֶׁלֹּא יִפֹּל מִעֲבוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ, הָעֵקֶר הוּא רַק הָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה שֶׁכֻּשְׁהוּא חֲזַק בְּהָאֲמוּנָה הַקְדוּשָׁה בְּנִדְאֵי אֵין לוֹ לְהַתְיָרָא מִשׁוּם מִלְחָמָה וְשׁוּם נִסְיוֹן שֶׁבְעוֹלָם.

עיקר מלחמת היצר הוא "להפחיד" ו"להכביד" על האדם

וְזֶהוּ 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֲתֶם קִרְבִּים הַיּוֹם לְמִלְחָמָה' וְכו', בְּזָכוֹת שְׁמַע יִשְׂרָאֵל לְבַד, הֵינּוּ זָכוֹת וְכֹחַ הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, בְּזֶה לְבַד אֲתֶם יְכוּלִים לְהִתְקַרֵּב לְמִלְחָמָה בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת, כִּי מֵאַחַר שְׁאַתֶּם חֲזָקִים בְּאֱמוּנָתוֹ יִתְבַּרַךְ, שׁוֹב אֵין לָכֶם לְהִתְיַרֵּא כָּלֵל מִשׁוּם מִלְחָמָה שְׁבַעוֹלָם, וְזֶהוּ "אֵל יִרְךָ לְבַבְכֶם אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּעֲרָצוּ וְאֵל תַּחֲפְזוּ מִפְּנֵיהֶם", אֵל תִּירָאוּ מִשְׁעֻטַּת סוּסִים וְשִׁפְעַת הַקְּלָגְסִים וְקוֹל הַקְּרָנוֹת (סוּטָה שם), הֵינּוּ עֲנִינֵי תַכְסִּיּוֹת מִלְחָמָה שְׁעוֹשִׂין הַשׁוֹנְאִים לְהַפְחִיד וּלְאַיִם עַל שְׁפָנְגָדָם, וְכָל הַבְּחִינּוֹת הַלְלוּ יֵשׁ בְּמִלְחָמַת הַיֵּצֵר הָרָע, וְהוּא יְדוּעַ לְמִי שֶׁהִתְחִיל לְפָנֵס קָצַת בְּעִבּוּדַת ה' וּבְמִלְחָמַת הַיֵּצֵר הָרָע, אֲפִילוּ אָדָם פְּשׁוּט לְגִמְרֵי, כִּי דָרַךְ הַבַּעַל דָּבָר וְהַסְטֵרָא אַחֲרָא לְאַיִם וְלְהַפְחִיד עַל הָאָדָם מְאֹד מְאֹד וְלְהַכְבִּיד עָלָיו עִבּוּדָתוֹ יִתְבַּרַךְ מְאֹד מְאֹד, וּמִחֲמַת זֶה נִמְנָעוּ רַבִּים מִלְּהִתְחִיל לְכַנֵּס בְּעִבּוּדָתוֹ יִתְבַּרַךְ, מִחֲמַת הָאֵיוּמִים וְהַפְּבֻדוֹת הַלְלוּ וְכִיּוֹצֵא בָהֶם, וְזֶה בְּחִינַת שְׁעֻטַּת סוּסִים וְשִׁפְעַת הַקְּלָגְסִים וְקוֹל הַקְּרָנוֹת' וְכו'.

וְהַעֲקָר הוּא שְׁלֵא יִתְפַּחַד הָאָדָם כָּלֵל

אֲבָל הָעֲקָר בְּעִבּוּדַת ה' שְׁלֵא יִתְפַּחַד הָאָדָם כָּלֵל, וְכִמוֹ שְׁאַמַּר רַבִּינוּ ז"ל (לְקוּטֵי תַנְיִנָא סִימֵן מוּח), שְׁבַעוֹלָם הַזֶּה הָאָדָם צָרִיךְ לַעֲבֹר עַל גֶּשֶׁר צַר מְאֹד, וְהָעֲקָר הוּא שְׁלֵא יִתְפַּחַד הָאָדָם כָּלֵל, וְעַקְר הַהִתְחַזְּקוֹת לַעֲבֹר עַל הַגֶּשֶׁר צַר בְּשָׁלוֹם בְּלִי פַחַד הוּא הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, בְּחִינַת 'שְׁמַע יִשְׂרָאֵל אֲתֶם קִרְבִּים הַיּוֹם לְמִלְחָמָה', בְּזָכוֹת שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, הֵינּוּ אֱמוּנָה, וְשׁוֹב אֵל יִרְךָ לְבַבְכֶם אֵל תִּירָאוּ וְאֵל תַּעֲרָצוּ וְאֵל תַּחֲפְזוּ מִפְּנֵיהֶם כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הַהוֹלֵךְ עִמָּכֶם לְהוֹשִׁיעַ אֶתְכֶם וְכו', וְזֶהוּ "ה' לִי לֹא אֵירָא" וְכו' (תְּהִלִּים קִיח, ו) הֵינּוּ

ה' לי', דְהִינּוּ שְׂאֵנֵי מֵאֲמִין בַּה' יִתְבַּרַךְ בְּאֲמוּנָה שְׁלֵמָה וְה' עִמָּדֵי תְּמִיד, כִּי מִלֵּא כָּל הָאֲרֶץ כְּבוֹדוֹ, שׁוּב 'לֹא אֵינָא מַה יַּעֲשֶׂה לִּי אָדָם', כִּי מֵאַחַר שְׂיִשׁ לְהָאָדָם אֲמוּנָה חֲזָקָה, בְּוֹדָי יִנְצַח כָּל הַמְּלַחְמוֹת וְסוֹף כָּל סוֹף אֲשׁוּב לְה' יִתְבַּרַךְ בְּאֲמֵת.

הדרגה הגבוהה ביותר שיכול האדם לזכות
היא – "אמונה"

כִּי עֵקֶר הוּא הָאֲמוּנָה, כִּי הָאֲמוּנָה הוּא הַהֲתַחֲלָה וְהַפְּתַח וְהַשְׁעָר לְכַנֵּס בְּעִבּוּדַת ה' וּבְהַשְׁגַּת אֱלֹהוֹת, וְהִיא הַסּוֹף וְהַתְּכֵלִית שֶׁל כָּל הַיְדִיעוֹת וְהַהֲשָׁגוֹת, בְּבַחֲיִנַת תְּכֵלִית הַיְדִיעָה אֲשֶׁר לֹא יִדַע [הַדְּרָגָה הַכִּי גְבוּהָ שֶׁל יְדִיעַת ה' הִיא שִׂידַע הָאָדָם שֶׁאִינוּ יוֹדְעִי] (ש"ה הקדוש מסכת שבועות דף לז בסוף ההג"ה), שְׁזָהוּ בְּחִינַת אֲמוּנָה, כִּי זֶהוּ הַתְּכֵלִית שֶׁל כָּל הַיְדִיעוֹת וְהַהֲשָׁגוֹת שְׂיִוְדָעִין וּמִשִּׁיגִין שְׂאֵי אֶפְשָׁר לִידַע כָּלֵל, רַק לְהֵאֲמִין בּוֹ יִתְבַּרַךְ, וְזֶהוּ בְּחִינַת "אֲנִי רֵאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן וּמִבְּלַעֲדֵי אֵין אֱלֹהִים" (יְשַׁעְיָה מֵד, ו), 'אֲנִי' הוּא בְּחִינַת מְלָכוּת, בְּחִינַת אֲמוּנָה כִּיִּדוּעַ [ש"אני" מרמז על ספירת המלכות שהיא בחי' אמונה], וְזֶהוּ 'אֲנִי רֵאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן', כִּי הַהֲתַחֲלָה הִיא מִהָאֲמוּנָה וְהַסּוֹף הוּא הָאֲמוּנָה, וְכָל מַה שְׂיִוְדָעִין וּמִשִּׁיגִין יוֹתֵר בְּהַשְׁגַּת אֱלֹהוֹתוֹ יִתְבַּרַךְ, נִתְחַזַּק הָאֲמוּנָה יוֹתֵר וְיוֹתֵר, וְזֶהוּ עֵקֶר הַתְּכֵלִית שֶׁל כָּל הַהֲשָׁגוֹת וְהַיְדִיעוֹת.

לזכות לזה האמונה אי אפשר רק ע"י התקרבות
לצדיקים

וְעַל כֵּן צְרִיכִין רַבִּי גְדוֹל בְּיוֹתֵר שְׂיִוְכַל לְהַכְנִיס הַשְׁגוֹת אֱלֹהוֹת, אֶפְלוּ בְּהַפְחוּתִים וְהַשְׁפָּלִים מְאֹד מְאֹד, כִּי בְּאֲמֵת עַל פִּי חֲכָמוֹת בְּוֹדָי אֵי אֶפְשָׁר לְהַשִּׁיגוֹ וְלִידַע מְפֻנּוּ כָּלֵל, כִּי יוֹכַל לְתַעוֹת בְּחֲכָמְתוֹ מְאֹד כְּדָרְךְ שֶׁנְּבוֹכוּ

המחקרים בחמנא לצלן, עד שבאו לאפיקורסות גמור על ידי טעות חכמתם הנבוכה, ועל כן העקר היא האמונה, אבל צריכין להחיות את האמונה ולחזקה על ידי המשכת החיות מהשכל, וזה נעשה על ידי צדיקי הדור דיקא הגדולים במעלה יתרה דיקא, שהם עוסקים להכניס בנו אמונתו הקדושה, ובכל התורות וההשגות שהם מגלין לנו, על ידי זה הם מחיין ומחזקין אמונתנו הקדושה.

פי אף על פי שאנו רואין ומבינין שאין אנו מבינין דבריהם כלל, ואנו רואים מרחוק שחכמתם הגדולה נעלם ורחוק מאתנו מאד, אף על פי כן כל חד כפום מה דמשער בלביה יכול להתנוצץ לו מעט רמזים גדולים ונחזקים כמה צריכין להתחזק באמונה, גלי האי ואולי יזכה גם כן לידע ולהשיג קצת, לחזות בנועם ה' ולבקר בהיכלו, אשר נעם ערבות מתיקות התנוצצות אחד אי אפשר לשער, וכדאי לסבל כל היסורין שבועולם, ולשבר כל התאוות, ולהתיגע ולטרח בעבודת ה' בכל הטרחות ויגיעות ובמסירת נפש באמת, בשביל ערבות נעימות התנוצצות אחד, אשרי הזוכה לרדף אחר זה באמת, ועל כן הצדיקים האמתיים הגדולים ביותר מכניסין בנו האמונה השלמה דקדושה.

פניני נועם

האדם "לבד" אינו יכול לעמוד בקשרי המלחמה, רק
"ביחד" עם חברו

לא יקום עד אחד באיש, לכל עון ולכל חטאת (דברים יט, טו).
וזהו "לא יקום עד אחד באיש, לכל עון ולכל חטאת" וכו'. - הינו
מאחר ששלט ונאחזו זהמת הנחש, שמשם כל עון וכל חטאת, וצריכין
לברר האמת משם, על-כן אי אפשר על-ידי עד אחד. כי אין בו כח
לעמד נגד הסטרא-אחרא שמתגברת כדי שישאר האור למעלה והם
ישלטו למטה חס ושלום, שזהו עקר סטרא דמותא שמפרדת בין
החיות ובין הגוף, בחינת (רות א, יז) "כי הפות יפריד".

ועל-כן מאחר שכבר שלט כאן הסטרא-אחרא, שמשם השקר שהוא
בחינת כל עון וכל חטאת, על-כן אין כח באחד לעמד נגדה, כי אין
בו כח לעמד כנגדה מאחר שהוא אחד לבד, רק על-פי שנים עדים
יקום דבר, כי "טובים השנים מן האחד" וכו' (קהלת ה, ט), כי שנים מחמת
שנשמותם חלוקות למטה, על-כן יש להם כח יותר לחלק האור, שעל-
ידי-זה עקר התגלות האמת בחינת עדות אמת.

(ליקוטי הלכות הל' עדות הל' ד' יא)

מאמר

הסוד של "אלול" הוא לחזק את עצמו תמיד בכל מצב שעובר על האדם

סודות וכוונות אלול להלכה ולמעשה לאנשים כערכינו, שלא ליפול משום ירידה - זהו עיקר הדרך לזכות לתשובה - ההבדל בין אנשים פשוטים לצדיקים הוא שהצדיקים לא נסוגו אחור משום ירידה - עיקר התשובה והמבחן אם האדם אינו מתרחק בשעת ירידה הוא אם מתחזק להתפלל עדיין - המתחזק להתפלל תמיד אפילו אם נדמה לו שממשיך ליפול בוודאי יזכה לתשובה

אלול ר"ת אני לדודי ודודי לי (פרי עץ חיים שער ר"ה פ"א).

אני לדודי - בעלייה, ודודי לי - בירידה

על פי מה שכתב בליקוטי מוהר"ן (תורה ו) וכפשוטה אדם לילך בדרך התשובה, צריך להיות בקי בהלכה [בדרך התשובה], וצריך להיות לו שני בקיאות, הינו בקי ברצוא [כשהוא בעליה והוא רץ להשי"ת], בקי בשוב [כשאינו הולך לו, והוא שב מהשי"ת], וזה בחינת (תהלים קל"ט) "אם אסק שמים שם אטה", בחינת בקי ברצוא [בעלייה לשמים], "ואציעה שאול הנגב", בחינת בקי בשוב [בירידה לשאול תחתית], וזה (שיר השירים ו) "אני לדודי ודודי לי", אני לדודי - זה בחינת על [עלייה] ודודי לי זה בחינת ונפיק [ירידה, שצריך בכל מקום למצוא את השי"ת, ועי"ז זוכים לתשובה], וזה סוד פגנת אלול.

צריך לחזק את הלב שלא להתרחק מה' משום ירידה שבעולם

ובליקוטי הלכות (הל' אונאה הל' ג') מבאר והקלל שפֿשֿהאָדֿם רוֹצֶה לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְלָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה צָרִיךְ שְׂיִהְיֶה לוֹ אֲלָפִים וּרְבֻבוֹת עֲלִיּוֹת וִירִידוֹת בְּלִי שְׂעוֹר, וְצָרִיךְ שְׂיִהְיֶה גְבוּר חֲזָק - לְחֲזֹק לִבּוֹ בְּכֹל פֶּעַם לְבִלִי לְהִנָּיֵחַ אֶת מְקוֹמוֹ מִשׁוּם יְרִידָה שְׂבַעֲוֹלָם. וְכֹל אֵלּוּ הָעֲלִיּוֹת וִירִידוֹת שְׂעוֹבְרִין עַל כֹּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הֵם בְּחִינַת כְּלָלִיּוֹת כֹּל הַמְּלַחְמוֹת וְהַצָּרוֹת שְׂעִבְרוּ עַל כְּלָלִיּוֹת יִשְׂרָאֵל מִיָּמוֹת עוֹלָם.

צריך להאמין באמונה שלימה שאין שום ירידה שאי אפשר למצוא שם את השי"ת

והקלל והעקר הוא ההתחזקות לחזק את עצמו תמיד אף אם הוא כמו שהוא, להאמין באמונה שלמה שאין שום ירידה בעולם, כי בכל מקום יכולין למצוא את השם יתברך, כמבאר בהתורה הנ"ל, שמי שרוצה לילך בדרך התשובה, צריך שיהיה בקי בהלכה, וצריך שיהיה לו שני בקיאות בחינת בקי בַּרְצוּא בְּקִי בְּשׁוֹב, בְּחִינַת "אִם אָסַק שְׂמִים שָׁם אֶתָּה וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּךְ". שְׂאֶפְלוּ כְּשִׁנּוּפֵל לְשְׂאוֹל תַּחֲתִיּוֹת, אֶף־עַל־פִּי־כֵן צָרִיךְ לְחֲזֹק אֶת עֲצֻמוֹ תָּמִיד וְלְבִלִי לִיֵּאֵשׁ עֲצֻמוֹ לְעוֹלָם, כִּי גַם שֵׁם הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ נִמְצָא, בְּחִינַת "וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּךְ".

כל הצדיקים שזכו לשלימות הוא רק על ידי שלא התיאשו לעולם

וזה עקר הקלל והיסוד בעבודת ה' שהכל תלוי בו, לבלי לפל בדעתו לעולם אף אם יעבר עליו מה, וכל הצדיקים שהיו מימות עולם שזכו למה שזכו

אֲשֶׁרִי לָהֶם אֲשֶׁרִי חֶלְקָם, כִּלְמָם לֹא בָּאוּ לְשִׁלְמוֹתָם כִּי אִם עַל־יְדֵי בְּחִינָה
זו - עַל־יְדֵי שְׁלֵא הָיוּ מִיֵּאֲשִׁין עֲצָמָן לְעוֹלָם, כִּי בְּאֶמֶת רַבִּים נִכְנסוּ בְּעִבּוֹדַת
ה', כִּי רַב יִשְׁרָאֵל מִתְגַּעְגְּעִין לְהִשָּׁם יִתְבַּרְךָ וּמִתְחִילִין בְּעִבּוֹדַתוֹ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר,
וְאֶף־עַל־פִּי־כֹן זְעִירִין אֲנֹן שְׂזוֹכִין לְהִתְקַרֵּב לְהִשָּׁם יִתְבַּרְךָ כְּרֵאוּי.

רוב הנכנסין בעבודת ה' נופלים כשהיציאה מתגרה בהם

אך עקר החלוק הוא רק מחמת ענין הנ"ל, ש'רב הנכנסין בעבודתו
יתברך ועובדין אותו יתברך באמת איזה זמן ארך או קצר, אבל אחר־כך
כשמתחילין להתגרות בו ולהפילו מעבודתו - הוא שב לאחור ונופל מעבודת
השם יתברך, ונשאר למטה, ועל־כן אין זוכין למה שצריכין לזכות. אבל
הצדיקים האמתיים זכו להתחכם ולהתגבר לבלי לפל משום ירידה ונפילה
שבְּעוֹלָם, רק התחזקו עֲצָמָן בְּכָל פֶּעַם, אֶף־עַל־פִּי שְׂעֵבַר עֲלֵיהֶם מִה שְׂעֵבַר
ועל־יְדֵי הַתְּחַזְּקוֹת שְׁלָהֶם (שקורין דַּעַר הַאֲלֹטִין זִין) זְכוּ לְמָה שְׂזוֹכוּ אֲשֶׁרִי לָהֶם,
וְכִמוֹ שְׂשִׁמְעֵנוּ מִפִּי רַבְּנוּ ז"ל (חיי מוה"ר"ן סימן תנג) בְּעֲצָמוֹ שְׂאָמַר לְנוּ בְּפִרוּשׁ,
כְּמוֹ שְׂאֵתֶם רוֹאִין אוֹתִי [כְּלוֹמַר שְׂאֵתֶם יוֹדְעִין קִדְּשִׁתִּי הַגְּדוֹלָה שְׂאֵנִי צְדִיק
גָּמוֹר וְכוּן], אֶף־עַל־פִּי־כֹן אִם הֵייתִי עֹכְשׁוֹ עוֹבֵר עֲבָרָה גְּדוֹלָה מִמֶּשׁ - לֹא
הֵייתִי נוֹפֵל בְּדַעְתִּי כָּלֵל, רַק הֵייתִי אִישׁ כְּשֶׁר אַחַר הָעֲבָרָה כְּמוֹ קִדָּם, רַק
אַחֲר־כֵּן הֵייתִי עוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה.

עיקר ההתחזקות הוא שלא תפסיק להתפלל בכל מצב

ועקר ההתחזקות ש'יזכה לשאר קנים על מעמדו לעולם, לקנים "אם אָסַק
שְׂמִים שֶׁם אֵתָה וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּבֶךְ", לְאַחַז עֲצָמוֹ בְּהִשָּׁם יִתְבַּרְךָ תְּמִיד

בכל הנפילות והירידות שבעולם ואפלו בשאל תחתיות ממש לא יתנאש את עצמו בשום אופן שבעולם - הוא על-ידי תפלה, כי עקר התשובה היא תפלה, כי על-פי התורה לא היה להבעל עברה שום תקנה בעולם, כמבאר בדברי רבותינו ז"ל (יומא פו:). אבל השם-יתברך חפץ חסד הוא ורוצה בתשובה והקדים תשובה לעולם. ותשובה היא למעלה מן התורה (שם לו: פו:) ששם בבחינת 'תשובה', נתהפך הכל לטובה וזדונות נתהפכין לזכיות. ועקר התשובה היא תפלה, כי תפלה גם-כן למעלה מן התורה, כמבאר בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות (סימן ח' ועוד), כי תפלה היא דברים העומדים ברומו של עולם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (בבבא פ"ג), שהוא בחינת נסתרות שבתורה למעלה מן התורה, ועל-כן מי שרוצה לשוב להשם-יתברך באמת עקר התשובה שלמה היא על-ידי תפלה, דהינו שיתפלל תמיד להשם-יתברך שירחם עליו מעתה ויצילהו מעונות.

כשאדם רוצה לחזור בתשובה היצה"ר מתגבר עליו מאוד

כי באמת כל אדם הוא בסכנה גדולה ועצומה בזה העולם, ובפרט הבעל-תשובה שפבר נכשל במה שנוכשל ואיך יזכה לשוב, כי בכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו וכו', כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ספ"ה נב.). וכל מה שהאדם רוצה להתגבר על הבעל-דבר - הוא מתגבר עליו ביותר, כי כל הגדול מחברו יצרו גדול ממנו, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שם), וכמו שראוין בחוש, כי הוא כמו שני בני אדם שגלחמין זה עם זה, שכשרואה האחד שחברו מתגבר עליו אזי הוא מתגבר ביותר. ואם-כן איך יזכה לתשובה, כי תקף כשרוצה להתגבר על מה שצריך להתגבר מתגברין עליו יותר.

אפילו אם רואה שאינו פועל בתפילתו, אעפ"כ ימשיך להתפלל

על־כן העקר הוא תפלה והתבודדות - שצריך להרגיל את עצמו להתבודד בכל יום ביום בינו לבין קונו ולהפיל תחנונו לפני השם: יתברך המלא רחמים בכל עת, שיזכהו לשוב בתשובה שלמה באמת. ואפלו אם רואה שאינו פועל בתפלתו, כי עדין מתגברים עליו יותר, אף-על-פי־כן יעשה את שלו, ויתפלל תמיד להשם: יתברך אולי יחוס אולי ירחם, כמו שכתוב (תהלים כז, יד): "קנה אל ה'" וכו'. ופרש רש"י: "ואם לא נתקבלה תפלתך חזק ויאמץ לבך וחזר וקנה אל ה'". וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות לב): 'אם רואה אדם שהתפלל ולא נענה יחזר ויתפלל, שיאמר קנה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקנה אל ה'".

המתחזק בתפילה וממשיך לקוות לה', בוודאי יזכה לתשובה

וכל זמן שאין האדם חזק בדעתו שתמיד יקנה לה' ויעתיר אליו אף אם יעבר עליו מה - עדין אין תשובתו שלמה, כי מי יודע מה יולד יום אולי יבוא עליו נסיון או מכשול וכו', ומי יודע אם יעמוד בקשרי המלחמה, אבל אם האדם חזק בדעתו שאפלו אם חס ושלום לא יעמוד בנסיון, ואפלו אם יהיה איך שיהיה אף-על-פי־כן יקנה תמיד להשם: יתברך, בבחינת "ואציעה שאול הנגף", אז הוא בטוח שבנדאי יזכה לתשובה שלמה, כי סוף כל סוף ישוב להשם: יתברך, מאחר שחזק בדעתו - שלא יפל משום דבר שבעולם.

פניני נועם

הרוצה לזכות ללבושים לנשמתו צריך להתקשר לצדיקים

וְרֵאשִׁית גֵּז צֹאנֶךָ תִּתֶּן לוֹ (דברים יח, ד).

וְזֶה בְּחִינַת רֵאשִׁית הַגֵּז שְׂצָרִיכִין לָתֵן לַכֹּהֵן, כִּי גֵזַת הַצֹּאן דְּהִינּוּ הַצֹּמֵר הוּא לְבוּשֵׁי, כִּי עוֹשִׂין מֵהַצֹּמֵר לְבוּשִׁין, וְעַל־כֵּן כְּשֶׁגִּזְזוּן הַצֹּאן שֶׁמֶהֵן נַעֲשִׂין לְבוּשִׁין לְהַנְשָׂמָה, דְּהִינּוּ שְׂזוּכִין לְהִבִּין וּלְהַשִּׁיג חֲדוּשֵׁי אֹרִיחָא מַה שְּׁלֹא הָיוּ מְבִינִים מִתְחִלָּה, זֶה בְּחִינַת חֲלוּקָא דְרַבָּנָן, וְזֶה מַה שְּׂצוֹתָהּ תוֹרָה לָתֵן רֵאשִׁית הַגֵּז לַכֹּהֵן, כִּי הִכְתִּין הוּא בְּחִינַת הַצַּדִּיק וְהָרַב שֶׁבְדוֹר שְׂמַאִיר בְּבֵן וְתַלְמִיד, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (מְלָאכִי ב, ז) "כִּי שִׁפְתַי כֹּהֵן" יִשְׁמְרוּ דַעַת וְתוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ" וְכוּ', וְדָרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (מוֹעֵד קָמָן יז.) אִם הָרַב דּוֹמֵה לְמַלְאָךְ ה' צְבָאוֹת [אז] "תוֹרָה יִבְקָשׁוּ מִפִּיהוּ", וְעַל־כֵּן מִי שְׂרוּצָה לָגוֹ צֹאנּוֹ וְרוּצָה לְהַמְשִׁיךְ לְבוּשִׁין דְּקַדְשָׁהּ, צָרִיךְ לָתֵן רֵאשִׁית הַגֵּז לַכֹּהֵן, כִּי אִי אֶפְשָׁר לְהַמְשִׁיךְ תְּלַבּוּשִׁין, שֶׁהֵם בְּחִינַת גֵּזַת הַצֹּאן, כִּי אִם עַל־יַדֵּי הַכֹּהֵן, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַצַּדִּיק שֶׁבְדוֹר שֶׁפְּלוֹל מִבֵּן וְתַלְמִיד, כִּי רַק הוּא יִכּוֹל לְהַמְשִׁיךְ לְבוּשִׁין הַנ"ל.

(ליקוטי הלכות הל' ראשית הגז הל' ג' ב)

זכות הפצת 500 גליונות

נתרם ע"י ידידנו הנכבד האברך היקר
הר"ר איתמר לייפער שליט"א

לרגל שמחת אירוסי בתו הכלה שתחי'
עב"ג בן מוהר"ר בעריש שנייבאלג שליט"א
בן האדמו"ר מטשערנאוויץ - וויליאמסבורג
וחתן האדמו"ר מראדוויל שליט"א

למזל טוב בשעתומ"צ

יהי רצון שהזיווג יעלה יפה, ויזכו לבנות בית נאמן בישראל
על אדני התורה והיראה בדרכו הסלולה של רביה"ק, וזכות
הפצת תורת רביה"ק תעמוד בעדו, לרוות מלא חופניים
נחת דקדושה ממנו ומכל יו"ח, מתוך בריות גופא ונהורא
מעליא, ברכה וסייעתא דשמיא בכל מעשי ידיו, ובכל אשר
יפנה יעשה יעשה ויצליח